

Arrest

nr. 185 135 van 5 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 22 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2017.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 27 januari 2017, waaruit blijkt dat de zaak wordt uitgesteld.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 januari 2016 en heeft zich op 19 januari 2016 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 april 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 11 oktober 2016 in aanwezigheid van haar moeder.

1.3. Op 23 november 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Maraake, de Libanese nationaliteit te bezitten en een sjiitisch moslima te zijn. U heeft problemen met uw gehoor en met uw zicht.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich baseert op de problemen zoals deze door uw moeder werden aangehaald. U en uw moeder, A.(...) R.(...) D.(...) (OV 8.198.433; CG 16/11300), hebben het land verlaten omdat uw broer A.(...) (OV 6.848.887; CG 11/18825) in 2011 ene Y.(...) a.(...) A.(...) had aangereden die aan zijn verwondingen bezweek. Uw broer pleegde hierna vluchtmisdrijf, kwam naar België en vroeg hier op 18 juli 2011 een eerste keer asiel aan. Alhoewel u zelf geen persoonlijke problemen heeft ervaren naar aanleiding hiervan, leefde u steeds in de vrees dat er iets zou kunnen gebeuren.

Uw moeder was van oordeel dat het voor jullie niet langer veilig was in Libanon en jullie verlieten op 4 januari 2016, samen met uw twee minderjarige broertjes, op legale manier het land. Op 19 januari 2016 vroegen u en uw moeder asiel aan. Ook uw broer A.(...) diende op deze dag een tweede asielaanvraag in, hierbij verwijzend naar het relaas zoals door hem uiteengezet in kader van zijn eerste aanvraag.

B. Motivering

Na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) en waarbij u bijgestaan werd door uw moeder omdat u problemen heeft met uw zicht en met uw gehoor, waardoor u zich moeilijk verstaanbaar kunt maken, blijkt dat u zich op dezelfde motieven baseert zoals aangehaald door uw moeder. Vermits er in hoofde van uw moeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus werd genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de aangehaalde motieven, kan er ook in uw hoofde niet beslist worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en we verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing genomen in hoofde van uw moeder en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

"Na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt duidelijk dat u uw asielaanvraag steunt op de problematiek zoals aangehaald door uw zoon A.(...). In hoofde van uw zoon werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus genomen daar er totaal geen geloof kon worden gehecht aan de door hem beweerde asielmotieven. Bijgevolg kan er ook in uw hoofde niet geconcludeerd worden dat u ten aanzien van uw land van herkomst een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te moeten koesteren. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing genomen in hoofde van uw zoon en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

Er wordt immers geen geloof gehecht aan uw versie van de feiten en wel omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste heeft u geen details over het asielrelaas dat u brengt. Zo weet u slechts dat de man die u aanreed de bijnaam 'A.(...) J.(...)' had en een 'lid' was van de 'Hezbollah' (CGVS, p. 8). De ware identiteit van de man die, na een ziekenhuisopname, overleed kent u niet, noch heeft u enig idee van de achtergrond van 'A.(...) J.(...)', zijn werk of zijn familie (CGVS, p. 8, 9, 10). U meent dat hij een inwijkeling was in het dorp en dat hij een motorrijder was (CGVS, p. 8, 9). Dit is echter bitter weinig informatie over de man die aan de basis van uw problemen en uw vlucht uit Libanon lag. U bent evenmin op de hoogte van zijn positie bij de Hezbollah of wie zijn leider was bij deze beweging (CGVS, p. 9). De familie van deze man zou een rechtszaak hebben opgestart tegen uw persoon, maar u kent hen niet bij naam en weet niets over hen te vertellen (CGVS, p. 10). Uw toch wel zeer minieme kennis over deze persoon en diens familie wekt verbazing daar, en zoals reeds werd aangestipt, deze

personen aan de grondslag lagen van uw vertrek uit Libanon en er dan logischerwijze toch van uit kan worden gegaan dat u alle mogelijke inspanningen zou hebben verricht accurate informatie over hen te vergaren daar zulks toch niet onbelangrijk is om uw vrees te kunnen inschatten. U weet even weinig over de rechtszaak die tegen u is aangespannen, en u komt niet verder dan te verklaren dat u tien jaar cel zou krijgen (CGVS, p. 10-12). U zou geen advocaat gehad hebben en u kent de naam niet van de advocaat van de tegenpartij (CGVS, p. 10). De Hezbollah zouden ook vertegenwoordigd geweest zijn in deze zaak, maar ook hun namen kent u niet (CGVS, p. 10). Gevraagd naar de datum van het vonnis, stelt u 'een maand na mijn vertrek' zonder de specifieke datum te geven. Gepeild naar de naam van de rechter die het vonnis uitsprak, moet u hierop het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 12). U zou de namen van de getuigen van de aanrijding wel kennen omdat zij bij u in de buurt woonden en jullie in hun winkel inkopen deden (CGVS, p. 12). Het belang van de namen van deze getuigen is echter miniem in tegenstelling met de werkelijke identiteit van de man die u aangereden had, de identiteit van de familieleden van de man, de details van de rechtszaak die tegen u liep en de identiteit van de Hezbollah mannen die u zochten en die de familieleden vertegenwoordigden en ondersteunden. Noch bent u op de hoogte van de politieofficieren die het onderzoek naar deze aanrijding hebben gevoerd (CGVS, p. 13). Verder stelt u dat een vriend u zei dat er nog steeds mannen van de Hezbollah naar u op zoek zijn en wederom heeft u geen idee van de identiteit van deze mannen (CGVS, p. 14). Nochtans is de Hezbollah een bekende en actieve beweging die helemaal niet in het geheim opereert en het is dan ook niet geloofwaardig dat u de namen van de Hezbollah leden die u zouden zoeken niet zou kennen. Uw argument voor uw grote onwetendheid is dat uw vader dit alles geheim hield voor u en dat uw vader zelf niet naar de hoorzittingen ging van de rechtbank (CGVS, p. 11-12). Uw advocate werpt in de schaal dat een 'cultureel verschil' waarbij vaders en zonen niet communiceren over bepaalde zaken van belang kan zijn voor uw onwetendheid. Echter, indien uw vader u werkelijk wegstuurt naar veiligere oorden om een nieuw leven op te bouwen ver weg van de grote problemen die u vreest, dan is het niet aannemelijk dat deze vader u niet verteld zou hebben wat er precies gebeurd is sinds uw vertrek. Er kan geconcludeerd worden dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is daar u hier inhoudelijk quasi niets weet over te vertellen. Wanneer er u expliciet vragen gesteld worden over de context of de mensen waarnaar u verwijst, komt u niet verder dan te stellen dat u het niet weet. Uw laconieke en onwetende houding getuigen niet van enige doorleefdheid of geloofwaardigheid. Uw versie van de feiten kan dan ook totaal niet overtuigen.

Verder moet er opgemerkt worden dat het u niet ontbreekt aan financiële middelen in Libanon (CGVS, p. 3, 4). Uw vader werkt, uw broer en zussen studeren en u sprak recent nog met uw familie. Naar eigen zeggen stellen zij het goed (CGVS, p. 4).

Wat uw illegale reis betreft, dient er opgemerkt te worden dat uw verklaringen uitermate vaag zijn. U zou van Libanon naar Syrië gereisd zijn, waarna u via Turkije en Griekenland naar België kwam (CGVS, p. 5). Meer informatie heeft u niet. U heeft er geen enkel idee waar u de grens overstak naar Syrië en waar u vervolgens de grens gepasseerd bent naar Turkije (CGVS, p. 5). U beschrijft uw reis via de landen die u gepasseerd zou zijn, maar u heeft geen weet van de plaatsen waar u af en toe halt hield. Het is echter ondenkbaar dat smokkelaars hun reizigers geheel niet zouden informeren over zulk een lange reis, over de moeilijke passages, de plaatsen waar men voorzichtiger moet zijn en de mogelijke risico's en noodplannen. Het is totaal niet aannemelijk dat u uw reisroute niet in groter detail kan uitleggen. Er kan dan ook ernstig getwijfeld worden aan het illegale karakter van uw reis naar Europa.

Voorts legt u geen enkel document neer dat uw identiteit of nationaliteit bewijst. U gevraagd naar documenten, stelde u dat de smokkelaar deze heeft afgenomen en dat u niet in het bezit bent van identiteitsdocumenten (CGVS, p. 6, 7). U zou proberen om deze documenten te bekomen (CGVS, p. 7). Er moet opgemerkt worden dat het gebrek aan documenten blijk geeft van een gebrek aan medewerking. U heeft immers ruim twee jaar de tijd gehad om documenten te verzamelen betreffende uw asielrelaas en uw identiteit. Het enige document dat u neerlegde, werd door uw advocaat per email bezorgd op 7 maart 2014. U geeft dan ook blijk van een bewuste poging om de Belgische asielinstanties te misleiden daar er geen enkele reden is waarom u deze stukken niet zou neerleggen. Het document dat uw advocaat het CGVS bezorgde betreft een kopie van het vonnis dat er gevelde werd en waarover u, en zoals reeds opgemerkt, geen informatie heeft behalve dan over de strafmaat. Hoewel dat dit document data en plaatsen bevat, is het opmerkelijk dat hierin geen gegevens staan van de man die u aanreed, noch bevat het de naam van de rechter die de straf uitsprak. Evenmin wordt de naam van uw vader vermeld, ook al wordt er even naar hem gerefereerd wanneer het gaat over de ondertekening van het vonnis. Dit allemaal is opmerkelijk aangezien het toch gaat over een officieel stuk. Het bevat dan ook zeer weinig informatie wat niet aannemelijk is. Daarenboven betreft dit een kopie en geen origineel document en kan dit mits knip- en plakwerk zelf samengesteld zijn. Ten slotte bevat dit document de naam 'A.(...) M.(...) S.(...)', maar bewijst u op geen enkele manier uw identiteit. Er is dan

ook geen enkele reden om te veronderstellen dat dit document over uw persoon gaat. Dit 'vonnis' kan bovenstaande observaties dan ook niet ombuigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Libanon te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Uw zoon diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch de Raad bevestigde de beslissing van het CGVS. Het beroep dat uw zoon hiertegen indiende, werd vervolgens door de Raad van State verworpen. Uw zoon diende dan op 19 januari 2016 een tweede asielaanvraag in, hierbij verwijzend naar de problematiek zoals door hem aangehaald in kader van zijn eerste aanvraag. Hij voegde hieraan toe einde januari 2015 bij verstek tot tien jaar cel en een boete te zijn veroordeeld. Omdat uw zoon voortbouwde op motieven waarvan reeds geoordeeld werd dat ze ongeloofwaardig zijn en hij geen documenten kon neerleggen ter ondersteuning van het door hem beweerde vonnis nam het CGVS een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Ook uw eigen onwetendheid omtrent de problemen van uw zoon onderstrepen nog verder de ongeloofwaardigheid van deze door u beweerde problematiek. U gevraagd te vertellen wat u weet over Y.(...) a.(...) A.(...), het slachtoffer, blijft u aan de oppervlakte: u weet dat het slachtoffer 20 jaar was en in uw dorp woonde. Waar precies, dat weet u niet. U weet voorts niets te vertellen over met wie hij er woonde, noch uit wat voor familie hij kwam, noch of hij gehuwd was. Dan gevraagd of diens familie in uw dorp woonde, kunt u slechts stellen niets over hen te weten. Voorts weet u dat hij banden had met Hezbollah, maar of hij effectief lid was of wat hij deed voor deze partij, dat weet u niet (CGVS p.3-4). Vervolgens stelt u dat het tot een rechtszaak kwam, doch ook hieromtrent kunt u quasi niets vertellen. Zo weet u niet wanneer de rechtszaak is begonnen, noch weet u wanneer het vonnis werd uitgesproken, noch weet u of uw man een advocaat engageerde. Uw echtgenoot zou het u niet hebben verteld (CGVS p.3). Gezien dit ongeval zich in 2011 voordeed en u pas in januari 2016 het land hebt verlaten, kan er toch vanuit gegaan worden dat u alles in het werk zou stellen informatie omtrent het slachtoffer en diens familie in te winnen, zulks is immers essentieel om uw vrees correct te kunnen inschatten, te meer uit uw verklaringen duidelijk bleek dat ook uw kinderen gevisieerd werden en u hen niet meer naar school durfde te laten gaan. Uw verklaring dat u niet zelf navraag deed maar dit overliet aan uw schoonfamilie biedt geen afdoende verschooning voor uw onwetendheid, dat hoeft geen betoog. U gevraagd of uw echtgenoot niets kon regelen daar hij contacten had met Amal, stelt u dat hij geen lid was en geen hoge connecties had (CGVS p.4-5). Andermaal kan uw uitleg niet overtuigen en uw houding is dan ook niet in overeenstemming met de ernst van de door u beweerde vrees. Het CGVS kan aanvaarden dat het voor u als vrouw misschien niet gemakkelijk was deze info te vergaren, toch kan er gezien de ernst die u wil laten uitschijnen op zijn minst van u verwacht worden hiertoe enige effectieve pogingen te ondernemen, een gegeven wat niet blijkt uit uw verklaringen, te meer u dan ook nog eens aangeeft dat uw kinderen getraumatiseerd zijn (CGVS p.4). Bovendien hebt u pas in 2016 het land verlaten, wat opmerkelijk is gezien de door u beweerde vrees (CGVS p.2). U hier dan ook mee geconfronteerd, stelt u dat u een vrouw bent die niets kan regelen. U voegt nog toe dat uw man u verliet gedurende een zekere periode om dan weer terug te komen én u hebt de kinderen in huis (CGVS p.4). Het hoeft andermaal geen betoog dat deze uitleg totaal niet kan overtuigen, temeer u dan ook nog eens aangeeft dat uw echtgenoot het vertrek van u en uw kinderen in 2016 heeft geregeld (CGVS p.2). In de marge dient nog aangestipt dat ook uw verklaring dat er zich gedurende de drie jaar voorafgaand aan uw vertrek geen incidenten meer hebben voorgedaan, uw geloofwaardigheid ondermijnt daar er van uit kan worden gegaan dat indien de familie van Y.(...) effectief wraak zou willen nemen, ze u niet met rust zou laten (CGVS p.4).

Verder dient nog opgemerkt dat u niet bij machte bent documenten neer te leggen, noch ter staving van uw identiteit, noch ter staving van uw reisweg. Een dergelijke vaststelling ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid (CGVS p.4).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde motieven en dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd."

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw invaliditeitskaart, lidmaatschapskaart van de Libanese vereniging voor invaliden en resultaten van onderzoeken neer waaruit blijkt dat u ernstige gehoorproblemen heeft. Deze stukken hebben betrekking op uw medische toestand die hier niet ter discussie staat. Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat medische motieven sowieso geen verband hebben met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals

bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming en u zich hiervoor dient te richten tot de geijkte procedure.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 15 juli 2016) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een toenemende polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, en grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet. Na de zware aanslag in november 2015 vonden er geen terroristische aanslagen meer plaats in Beirut.

Anno 2015-2016 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belagen op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers, tenzij het grootschalige en langdurige confrontaties in bevolkt gebied betreffen. Sinds januari 2015 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Wel bleven kleinschalige aanvallen op militaire doelwitten plaatsvinden waarbij doden of gewonden vielen, nagenoeg uitsluitend onder de strijdende partijen. Sinds januari 2016 bekampen IS en JN ook elkaar waarbij langs beide kanten verliezen werden geleden. Bij dit geweld worden evenmin burgers gevisieerd en, aangezien het een afgelegen en bergrijke regio betreft, vallen weinig tot geen burgerslachtoffers.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende

confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah is een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sinds haar oprichting kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werd ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al-Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug. Er is wel sprake geweest van moorden en kleinschalige schietincidenten waarbij een aantal doden vielen bij de extremistische strijders of Fatah. Er werden geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster, net als haar moeder, haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar broer, A., dit wordt door verzoekster niet betwist.

2.2. In hoofde van haar moeder (dossier RvV197 987) werd het volgende beslist bij arrest nr.

“2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar zoon, A., dit wordt door verzoekster niet betwist.

2.2. Waar verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van haar zoon A. nog hangende is, moet gewezen worden op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 182 596 van 21 februari 2017. In dit arrest heeft de Raad geoordeeld dat geen nieuwe elementen worden bijgebracht door de verzoekende partij, in casu de zoon A. van verzoekster, die haar kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“(…) Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af. Zo stelt hij o.a. dat ook zijn moeder, broers en zus problemen met zijn belagers hebben gehad en dat zij hiervoor in België intussen een eerste maal asiel hebben aangevraagd. (...) Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 januari 2017, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk nieuwe stukken heeft ingediend. Zij wijst er op dat in haar vorige asielaanvraag haar werd gezegd dat documenten van belang waren. Zij legt thans een origineel vonnis voor waaruit blijkt dat zij veroordeeld is voor 10 jaar gevangenisstraf. Het betreft hier wel een origineel document zodat het argument dat het document niet kan worden aangenomen omdat het door knip-en plakwerk kan gemanipuleerd zijn niet opgaat. Voorts stelt verzoekende partij dat zij in het verzoekschrift

wel degelijk inhoudelijke kritiek heeft gegeven op het verzoekschrift. Tot slot stelt zij dat intussen ook andere familieleden zijn aangekomen en asiel hebben aangevraagd zodat dit een bijkomend bewijs is van haar vrees voor vervolging.

Verzoekende partij haar betoog wel degelijk nieuwe stukken te hebben ingediend, vindt geen steun in het administratief dossier. Verzoekende partij legt immers in het kader van haar huidige tweede asielaanvraag geen nieuwe documenten neer. Ze heeft als bijlage bij haar verzoekschrift een kleurenkopie gevoegd van een vonnis dat zij al eerder in het kader van haar eerste asielaanvraag neerlegde.

In het kader van haar vorige asielaanvraag werd bij 's Raads met gezag van gewijsde bekleedde arrest nr. 128 704 van 3 september 2014 omtrent dit vonnis als volgt vastgesteld en geoordeeld:

“Ook het door verzoeker bijgebrachte document waaruit moet blijken dat hij werd veroordeeld, is niet van dien aard dat het zijn geloofwaardigheid kan herstellen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker via mail op 7 maart 2014 een anderstalig document neerlegde, doch dat hij echter niet de minste uitleg verstrekke omtrent de aard van het stuk in kwestie, géén voor eensluidend verklaarde vertaling ervan bijvoegde noch uitwerkte op welke wijze dit zogenaamde “bewijskrachtige” document, waarvan hij overigens evenmin aantoonde dat het niet eerder neergelegd kon worden, zijn asielrelaas zou kunnen staven. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het stuk zelf heeft laten vertalen doch er een aantal bevreemdende vaststellingen werden gemaakt. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing kan het niet aannemelijk worden geacht dat een officieel gerechtelijk document dermate weinig informatie bevat en dat het stuk in het bijzonder geen gegevens bevat over de man die verzoeker zou hebben aangereden, noch de naam van de rechter die het vonnis zou gevelde hebben erin vermeld wordt en dat evenmin de naam van verzoekers vader wordt vermeld ook al wordt er naar hem gerefereerd wanneer het gaat over de betekening van het vonnis. Dat het document slechts een uittreksel van het vonnis zou zijn, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen en overwegingen. Bovendien bevat dit document weliswaar de naam 'A. M. S.', doch aangezien verzoeker op geen enkele manier zijn identiteit aantoonde, maakt hij op geen enkele wijze aannemelijk dat dit document over zijn persoon gaat. Daarenboven betreft het document slechts een fax/kopie waaraan, mede gelet op de concrete vaststellingen met betrekking tot de inhoud van dit document, geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift werd dit door verzoeker bijgebrachte document dus wel degelijk zowel inhoudelijk als formeel beoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu allerm minst het geval is gebleken. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker geeft overigens geen valabele verklaring waarom hij slechts bij machte zou zijn om een dergelijk uittreksel en niet het vonnis zelf bij te brengen. Nochtans blijkt uit de inhoud van het door hem voorgelegde uittreksel dat het vonnis aan zijn vader zou betekend zijn. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekers vader zijn contacten bij de ordediensten moest aanspreken om nog een uittreksel van het vonnis te kunnen bekomen.”

Verzoekende partij legt, in weerwil van haar blote beweringen hieromtrent, tot op heden het origineel niet neer van het vonnis. De Raad benadrukt dat aan voorgelegde documenten bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest van de Raad waarin tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar asielrelaas, waarin zij tot op heden volhardt, werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Aan de door verzoekende partij neergelegde kleurenkopie van (een uittreksel van) het vonnis kan, zoals eerder werd vastgesteld, geen bewijswaarde worden gehecht. Het louter opnieuw neerleggen van een kopie van eenzelfde document vermag, gelet ook op de gemakkelijke manipuleerbaarheid van kopieën (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135), geenszins de bewijswaarde ervan te herstellen.

Aangezien, zoals bij voormeld arrest in het kader van haar vorige asielaanvraag werd vastgesteld, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekende partij haar asielrelaas kan evenmin geloof worden gehecht aan haar verklaringen dat ook andere familieleden omwille van haar problemen Libanon hebben moeten verlaten. Het louter feit dat ook enkele familieleden van verzoekende partij asiel hebben aangevraagd, vormt geen bewijs dat verzoekende partij persoonlijk in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van haar relaas, in gebreke.”

2.3. Zoals blijkt uit voornoemd arrest naar aanleiding van de tweede asielaanvraag van verzoeksters zoon werd door hem geen nieuw stuk ingediend en werd het vonnis reeds naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag afgewezen. Aangezien geen enkel geloof wordt gehecht aan het asielrelaas van verzoeksters zoon, kan evenmin geloof gehecht worden aan verzoeksters asielrelaas dat zij haar land van herkomst diende te ontvluchten omwille van de problemen van haar zoon, met name een door hem veroorzaakt dodelijk ongeval met vluchtmisdrijf en een veroordeling van 10 jaar.

In zoverre verzoekster haar gebrek aan kennis over de problemen van haar zoon toeschrijft aan haar analfabetisme en aan het feit dat zij als vrouw bijzonder weinig rechten in Libanon kent en niet op de hoogte wordt gehouden van alle gebeurtenissen, moet worden opgemerkt dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de Raad in zijn arrest nr. 128 704 van 3 september 2014 besloot tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeksters zoon, en in het arrest nr. 182 596 van 21 februari 2017 oordeelde dat verzoeksters zoon A. geen nieuwe elementen aanbracht in het beroep tegen de weigering tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag die de kans aanzienlijk vergroten dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ook met betrekking tot het onderdeel van het middel waarin verzoekster een schending van de materiële motiveringsplicht afleidt uit het gegeven dat de verwerende partij haar negatieve beslissing steunt op het feit dat zij geen geloof hecht aan het asielrelaas en waar volgens verzoekster wel degelijk een geloofwaardig asielrelaas voorligt, gaat zij voorbij aan de twee voornoemde arresten in hoofde van haar zoon.

Waar verzoekster nog aanvoert dat verwerende partij in de bestreden beslissing nooit is ingegaan op de effectieve vrees van verzoekster (en haar kinderen) bij terugkeer naar Libanon omwille van het gevaar op wraak door de familieleden van de verongelukte jongeman en op die wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel zou schenden, kan worden aangestipt dat deze overweging geen stand houdt in het licht van voorgaande vaststellingen. Verzoekster beroept zich namelijk op een vrees die zou voortvloeien uit het vluchtrelaas van haar zoon A., een relaas dat evenwel als ongeloofwaardig werd weerhouden door de Raad (nr. 128 704 van 3 september 2014 en nr. 182 596 van 21 februari 2017). Verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat zij om andere en eigen redenen een vrees voor vervolging dient te koesteren.

2.4. Gelet op het voorgaande en de vaststelling dat verzoekster geen enkel ander eigen motief naar voor brengt kan dienvolgens ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster niet om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet verzoekt en dat er in het administratief dossier geen elementen voorhanden zijn waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.”

2.3. Gelet op het voorgaande en de vaststelling dat verzoekster geen enkel ander eigen motief naar voor brengt kan dienvolgens ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS